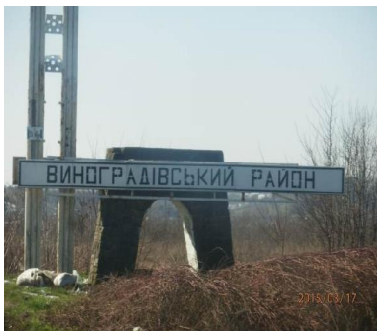




Rád bych se s vámi rozdělil o své zážitky z našeho březnového výjezdu na Zakarpatskou Ukrajinu. Tentokrát jel se mnou můj přítel Bóža, který dříve pracoval v dětském domově s romskými dětmi a i dnes má šíření evangelia mezi Romy na srdci.

Naši první zastávkou byl vinogradovský okres s vesnicemi Cholmovec, Černotisovo a okolím. Ubytovali jsme se u paní Iry, vdovy po pastrovi Michalu Zeldim. Ira v žije v jedné domácnosti se svým nejmladším synem Samuelem, který má problémy s epilepsií. V poslední měsících díky pádu ukrajinské měny vůči dolaru a euru hodně podražily léky. Její vdovský důchod činí okolo 820 Kč měsíčně, což nestačí ani na léky pro syna. Bez podpory z České republiky by tato rodina jen těžko materiálně přežila. V cholmoveckém ukrajinském sborečku se neděje mnoho nových věcí. Na nedělních shromážděních se schází okolo patnácti až dvaceti lidí, noví návštěvníci v této době většinou nepřicházejí. S jarem začali lidé pracovat na svých políčkách, aby alespoň nějak vylepšili svoje materiální zabezpečení a měli co do úst. Mě jako hochu z Pošumaví udivilo, že v druhé polovině března již na mnohých místech sázeli brambory.



Jiná je situace v romských sborech. Za posledních půl roku se duchovní situace znatelně změnila k lepšímu. Lidé věnují značnou pozornost zvěstovanému slovu a je mezi nimi vidět důsledky Božího jednání. My Češi jsme byli příjemně překvapeni a o něčem podobném se nám na Domažlicku a v Pošumaví může zatím jen zdát. V Černotisovu i Petrovu přicházejí noví lidé a na shromážděních je možné prožívat Boží přítomnost a jednání. Je radost tam kázat a modlit se za lidi. Lidé mně díky Božímu jednání viseli na rtech a chtěli, abychom se za ně modlili. Přicházeli pro modlitby za uzdravení a mnozí svědčili, že prožili uzdravení, které není žel v daných podmínkách možno lékařsky ověřit. Jedna žena, která čeká osmé dítě, měla pravděpodobně problémy s plotýnkami. Po modlitbách mohla dělat pohyby, které před tím kvůli bolesti nebyla schopna udělat. Před několika dny mně pastor Kolja po skypu dosvědčoval, že uzdravení trvá. Takových podobných svědectví je více. Společně s pastorem Koljou se nám pravděpodobně podařilo začít novou práci v městečku Vilok, kde je hraniční přechod do Maďarska. Prostě jsme přišli do jedné rodiny, která nás vřele uvítala, a mluvili s nimi o Pánu Ježíši a modlili se za ně. Na tuto rodinu se dle mých posledních zpráv nabalují přirozeně další lidé, kteří přijímají Pána Ježíše. Často volají pastrovi Koljovi a prosí jej, aby znovu přijel a řekl jim více o Bibli a evangelii. Kolja teď neví, co dřív. Za posledních více než půl roku se kolem něho vytvořila skupina čtyř pomocníků, kteří káží, mluví s lidmi a modlí se za ně. Pastor Kolja již nestíhá sám se věnovat práci na výše zmíněných

třech místech. Koljova žena Ljuba se chystá na operaci páteře, která se bude moci uskutečnit díky dárcům z ČR, kteří finančně přispěli na tento účel. Tato Boží milost se děje uprostřed pro nás nepředstavitelné zhoršující se materiální situace a nejistoty, jak vydělat peníze na živobytí. Zdá se, že k založení misijní práce na novém místě někdy stačí jen peníze na benzín a trochu funkční auto či motorka. Někteří služebníci jezdí i dlouhé vzdálenosti na kolech.

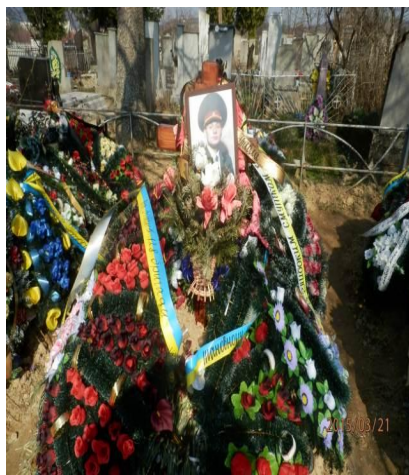


V další části našeho výjezdu jsme se přesunuli do Mukačeva a okolí, kde jsme již tradičně objížděli romské sbory. Měl jsem možnost celkem patnáctkrát kázat a zažít některé věci, o kterých jsem dříve čítal v knihách o duchovním probuzení. I zde se vše děje uprostřed zhoršující se materiální situace, která doléhá na všechny národnosti žijící v Zakarpatské oblasti. Nejvíce mně oslovilo Boží jednání ve Svaljavě, kde je pastorem některým z vás dobře známý Šoni Horvát, který je zároveň starším pastorem zhruba dvaceti romských církví na Zakarpatsku a několikrát kázal u nás v Česku. Přibližně půl roku zpátky navštěvovalo tento sbor cca dvacet či pětadvacet lidí. Na přelomu roku však nastala změna. Za poslední tři měsíce přišlo více než sto nových lidí. Na vlastní oči jsme měli možnost vidět, jak se Bůh dotýkal nových lidí, kteří navštívili poprvé bohoslužby. Lidé začali plakat a ptali se, co se to s nimi děje, že v nich něco hoří. Po krátkém vysvětlení evangelia vyznávali svoje hříchy a odevzdávali svůj život Pánu Ježíši. Toto se opakuje vždy znovu a znovu. Vypadá to, že se Bůh svrchovaně dotýká lidí a skrze svého Svatého Ducha je přitahuje k sobě a dává jim nový život. Něco podobného jsme zažili ve vesnici Paušino nedaleko od Mukačeva. Kázal jsem svojí skoro ruštinou a můj překladatel mě překládal do maďarštiny, protože většina posluchačů v daných sborech ukrajinsky či rusky nerozumí. Znovu jsme vnímali Boží přítomnost a můj překladatel náhle nebyl schopen plynule překládat. Třikrát jsem znovu zkoušel kázat, až jsem to nakonec kvůli překladatelově neschopnosti vzdal a spolu s dalšími se začal modlit za přítomné lidi. Bůh se znovu začal lidí dotýkat podobně jako několik hodin před tím ve Svaljavě. Tento vesnický sboreček nemá zatím svoji modlitebnu, a proto se okolo čtyřiceti dospělých plus děti doslova napěchovalo v pastorově domu. I přes to všechno jsme mohli vidět „Boží ruku při díle“. Jedna žena, za kterou jsem se loni v říjnu modlil, za mnou přišla, aby svědčila o svém uzdravení. Měla nádor na prsu a po modlitbách se nádor ztratil, což dosvědčili i v nemocnici na onkologii. Bohu buď za to sláva a dík, kéž nás to povzbudí, že je stále při díle a může jednat i v našich životech.

Musím zde jasně přiznat, že bych nasazení, ve kterém jsme se pohybovali, ze svých přirozených sil bez Boží pomoci nezvládl. Když jsme zrovna měli trochu volna, často přicházeli lidé, kteří s námi chtěli mluvit či se modlit. V noci jsem zase pod dojmem výše zmíněných událostí nemohl spát a musel se modlit. Domů jsem se vrátil docela vyčerpaný a trvalo tři dny, než jsem byl schopen se zapojit do pracovního procesu. Když Bůh vylévá svého Ducha, mnohé věci se mění a člověk je uschopněn dělat věci, které by normálně nezvládal. Musím zde jasně uvést, že jsem byl ve výše zmíněných věcech spíše pozorovatelem a nemělo to nic společného s mojí osobou, spíše jsem se snažil, abych nebránil Božímu dílu, i když na druhé straně mě daná služba stála mnoho fyzických i duševních sil. Nedělám si ani iluze, že v duchovním probuzení funguje všechno ideálně, ale spíše

naopak. Projevuje se hloubka lidské hříšnosti a omezenosti, služebníci i další účastníci dělají mnoho chyb. Je možné, že ne všichni lidé, kteří přicházejí, pochopili správně evangelium, a jen budoucnost ukáže, kolik z nich zůstane ve složitých životních podmínkách Pánu Ježíši věrných. Ve výše zmíněném popisu událostí mně nejde o uzdravování, zázraky, či počty lidí. To všechno je nepodstatné a druhotné. Jde mi o zdůraznění Boží slávy a Jeho milostivého jednání v době, kdy je Ukrajina v podstatě ve válečném stavu a všechny lidské jistoty se hrouť. Několikrát jsem se sám sebe ptal, co všechno se u nás v Čechách ještě musí stát, abychom se pokořili a otevřeli svá srdce Bohu.

Ne všechny sbory, ve kterých jsme sloužili, však prožívají duchovní probuzení. Měl jsem možnost kázat na velkých shromážděních, ale třeba také v garáži, kde se sešlo deset lidí. Některé sbory stagnují, jiné prožívají různé spory a problémy ve vztazích. Na jednom místě mi dokonce přišlo, že jen nemnozí pochopili skutečnou podstatu evangelia. Jeden pastor mi vyprávěl, že na východní Ukrajině někteří lidé odcházejí od Boha, protože nerozumí tomu, proč Bůh nezabránil válce, těžkostem a pronásledování, které na věřící v této oblasti dopadají. Tito lidé byli často vyučováni takzvanému učení prosperity, což znamená, že věřícímu se bude vždy dobře dařit, bude materiálně dobře zajištěn a bude uzdraven z každé nemoci. Když dané, dle mého názoru falešné učení nefunguje, lidé jsou zklamáni a odcházejí z církve a od Boha. Druzí věřící zůstávají naopak věrní. V Mukačevě jsou křesťanští utečenci, dokonce pastoři, kteří museli utéct. Měli jsme možnost mluvit s utečencem z Mariopolu, který všechno opustil a začíná žít v Mukačevě úplně z ničeho.



Jak už bylo výše zmíněno, i obyvatel Zakarpatské oblasti se dotýká konflikt na východní Ukrajině. V Mukačevu na hřbitově jsme viděli několik čerstvých hrobů vojáků, kteří padli na Donbasu. Většinou jsou to mladí lidé. Někteří po sobě zanechali vdovy a poloviční sirotky. Od 1. dubna skokově zdražily ceny energií. Ceny jsou na Ukrajině mnohdy srovnatelné s cenami u nás. Běžní důchodci mají důchod okolo 1000 Kč. Většina lidí hledí, co se materiální situace týče, s obavami do budoucnosti. Na druhé straně je všude vidět národní vzepětí, na mnohých domech a budovách visí ukrajinské vlajky, mosty jsou nabarveny v ukrajinských národních barvách, mnozí Ukrajinci si uvědomili vděčnost za svoji zem. Zdá se mi, že v daných okolnostech se zdá věčnost docela blízko a šíření evangelia v současné době tomu odpovídá. Nikde se neslibuje pohodlný, lehký život, či uzdravení. Káže se o vydanosti, těžkostech, ale také o Bohu Jeho slávě, lásce a dobrotě k nám lidem.

Na našich výjezdech se setkávám s mnohými materiálními potřebami, a to hlavně mezi takzvanými zapomenutými služebníky, kteří věrně slouží v romských sborech i přesto, že jejich materiální situace je dlouhodobě špatná, až zoufalá. Tyto služebníky můžete případně podpořit: **variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Víím, že naše zdroje jsou omezené, a proto nemůžeme ani zdaleka pomoci všem. Mám na srdci zvláště pastora Šoni Horváta. Kromě svého sboru ve Svaljavě je nadsborovým pastýřem v romských církvích v okolí Mukačeva, které tvoří většinou velmi chudí lidé. Z tohoto projektu se snažíme podporovat i další romské služebníky, kteří nemají dostatek peněz na obživu. V poslední době jsme mohli podpořit celkem 13 služebníků. Někteří nezačínají paradoxně práci v nových táborech jen proto, že nemají peníze na benzín, aby mohli na dané místo pravidelně dojíždět.

Na druhé straně jsou tady potřeby, které se snažíme pokrývat pomocí **variabilního symbolu: 350 – pomoc v Cholmovci**, obzvlášť pomoc rodině po zemřelém pastoru Michalu Zeldi a v případě dostatku prostředků dalším potřebným v Cholmovci a okolí. Michal zemřel v listopadu 2002 a zanechal po sobě pět dětí. Čtyři starší děti si během posledních 12 let po smrti pastora Michala založily svoje rodiny. Doma zůstává nejmladší Samuel, kterému bylo letos v lednu 16 let. Samuel má problémy s epileptickými záchvaty. Rodina pracuje na svém malém hospodářství, paní Ira se stará o sbor po svém zemřelém manželovi. Ira i nadále zápasí s astmatem a s problémy se srdcem. V poslední době se museli díky nárůstu cen uskromnit, aby mohli finančně vyjít. Podpora rodiny Zeldi je během na dlouhou trať. Letos v lednu se nejstarší dceři Táně narodil zdravý syn Arsenij. V září 2013 si vzala za muže Vasju Lukačina, který spolu s pastorem Koljou Repljukem slouží v romských táborech v Černotisovu a Petrovu. I tuto rodinu bychom v případě dostatku finančních prostředků rádi částečně podpořili. Vasja si na živobytí vydělává opravou motorek, kol a motorových pil.

Nedaleko od Cholmovce ve vesnici Černotisovo žije i pastor Kolja Repljuk. Ač sám Ukrajinec, slouží Romům. Má ženu a tři dcery. Koljovi se postupně daří budovat tým pomocníků, kteří mají v budoucnu potenciál převzít práci v jednotlivých sborech. Kolja cítí povolání k zakládání nových romských shromáždění a postupnému předávání práce romským služebníků. I Kolju se snažíme částečně finančně podporovat. Většinou si však na živobytí vydělává prací svých rukou, opravou bot a zednickými pracemi.

Variabilní symbol: 450 – Pavel Faul

Tyto finance v současnosti využívám na náklady spojené se službou na Ukrajině: placení benzínu při cestování po Ukrajině, jízdenek na vlak z ČR na Ukrajinu a zpět, příspěvků na ubytování a jídlo na Ukrajině, darů na opravy rozbitých aut služebníků a na náhlé, nepředpokládané zdravotní výdaje lidí na Ukrajině v době mých výjezdů, zdravotní pojištění, léky a ochranné preventivní preparáty pro svoji potřebu, apod. A také na provozní náklady spojené se službou Šoni Horváta v ČR. V letošním roce jsem kvůli dostatku prostředků mohl podpořit dva romské služebníky. Děkuji touto cestou všem dárcům! **V současnosti mám dostatek peněz na výdaje spojené s mojí službou na Ukrajině a proto prosím raději posílejte svoje finanční prostředky na naše projekty: variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci a variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci.**

Kdybyste případně chtěli podpořit rodinu po zemřelém pastoru Michalu Zeldi, pastora Kolju Repljuka, další potřebné v Cholmovci a okolí, anebo zapomenuté služebníky v romských sborech okolo Mukačeva - zvláště pastora Šoni Horvátha či náklady spojené s mou prací na Ukrajině, můžete poslat svůj finanční příspěvek na:

Platby z České republiky

Nadační fond Křesťanské Misijní Společnosti

ČSOB a.s. Praha 1, číslo účtu: 577409193/0300,

variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci
variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci
variabilní symbol 450 - Pavel Faul

Dary jsou odečitatelné od daňového základu.

Nadační fond KMS Vám může na požádání vystavit potvrzení o přijetí daru.

V případě potřeby potvrzení, kontaktujte ředitele NF KMS Michala Klesnila,

telefon kancelář: +420 284 822 297, e-mail: office@nfkms.cz, <http://www.nfkms.cz>

Pro platby ze zahraničí

na IBAN: CZ96 0300 0000 0005 7740 9193, BIC: CEKOCZPP

Prosím, v tomto případě uveďte kvůli rozlišení ve zprávě pro příjemce, na jaký projekt je daná finanční částka určena, zda na: **350 - Pomoc v Cholmovci, 400 - Zapomenutí služebníci**

a nebo 450 – Pavel Faul. Zároveň vás také prosím o potvrzení formou e-mailu, které bude obsahovat, na jaký projekt a jakou částku jste zaslali.

Také mě můžete kontaktovat osobně na:

mobil: +420 775 148 383

e-mailová adresa: ks.doma@atlas.cz

<http://www.ksdoma.estranky.cz/>

Pavel Faul – evangelikální Křesťanský sbor Domažlice